

власного людського (як правило, інтелектуального) потенціалу, отримуючи при цьому максимум морального і матеріального задоволення. Зважаючи на це, сучасні дослідники найчастіше здатність фахівця до управління власним часом визначають як тайм-менеджмент.

Так, уміння керувати власним часом вважається важливою навичкою для юриста, який займається судовою практикою. Адже в його роботі більшість дедлайнів залежить від роботи суду, розкладу судових засідань. Юрист має встигнути підготувати позицію, узгодити її з клієнтом, своєчасно спрямувати процесуальний документ до суду і його учасників. Незважаючи на те, що юридична діяльність має регламентований характер, здатність вкластися в терміни завдяки правильному розподілу часу власної діяльності – індивідуальне завдання для юриста-практика. Неправильний розподіл робочого часу спричиняє суттєве перенавантаження, зокрема й у вихідні дні, від чого страждає як сам фахівець, так і його оточення, близькі люди, родина.

Проблема полягає в тому, що здатність до самоменеджменту і стійкі вміння його здійснювати мають формуватися ще на етапі професійної підготовки майбутнього представника юридичної практики. Так, важливе місце має відводитися теоретичним знанням у цій галузі, а також практичним навичкам розподілу власних зусиль з урахуванням пріоритетів серед безлічі різних завдань практичної юридичної діяльності.

СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО ЯК НАПРЯМ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ ГАЛУЗІ

Васильєва М.П., д.п.н., професор

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С.Сковороди

На фахівця соціальної галузі в державі покладено високу місію з надання допомоги у разі неспроможності окремої особистості або цілої категорії забезпечити надані їй права самостійно. Виконання такої місії вимагає ретельної підготовки, яка, поряд з забезпеченням необхідними професійними компетентостями, передбачає формування *soft skills*. Серед таких умінь загального характеру важливе місце посідає почуття відповідальності за долю суспільства і розвиток людства в глобальному вимірі, а також небайдужість і потреба допомагати оточенню в практичному вимірі реалій повсякденного життя. Такі здатності певною мірою зумовлені людською суттю, проте вимагають підтримки і культивування.

Це спричиняє необхідність уваги під час підготовки фахівця формуванню почуття особистісної причетності до тих процесів, які можуть покращити життя інших людей, а отже й суспільства й людства в цілому. Таке усвідомлення власної причетності за ті справи, які ініціює людина або приймає активну участь у їхній реалізації, має стати потребою фахівця соціальної галузі. Адже саме він є тим, хто має реагувати на прогалини в соціальній політиці, а також вносити зміни в її напрями розвитку і зміст.

У нашу добу розвитку суспільства, яка характеризується як

постіндустріальна, інформаційна, важливою залишається роль створення і перетворення інноваційних інформаційних ресурсів у безпосередню виробничу силу. Безумовно, інформаційне суспільство – це принципово новий рівень в історії цивілізації, основою якого виступають теоретичні знання, інформація та інформаційні технології. Саме вони є провідними цінностями майбутнього розвитку суспільства, вказують орієнтири трансформації соціальних зв'язків та взаємодії між людьми. Проте важливим залишається збереження соціально корисної суті людської діяльності, яка удосконалюється завдяки інформаційним технологіям, а не навпаки. Так, розвиток бізнесу в тому числі й завдяки інформаційним технологіям, разом з позитивним спричиняє й соціальні негаразди. Це зумовлює пошук шляхів вирішення соціальних проблем за допомогою бізнесу – пошук у бізнесі позитивно спрямованих на соціальні цінності моментів. Одним з них виступає соціальне підприємництво.

Соціальне підприємництво – це відгук на хронічні проблеми суспільства – бідність, безробіття або байдужість, розрізненість громади. Провідним мотивом соціального підприємництва є не стільки отримання фінансів, як в класичній підприємницькій діяльності, скільки сприяння розвитку громади, суспільства. Це бізнес із соціальною метою, мета якого – створити щось корисне для суспільства, щоб вирішити соціальну проблему або принаймні пом'якшити її.

Залучення майбутніх фахівців соціальної галузі до соціального підприємництва на етапі їхньої професійної підготовки представляє собою окремий важливий напрям, який дозволяє вирішити декілька завдань. По-перше, участь у соціальній підприємницькій діяльності здобувачів вищої освіти забезпечує формування особистості майбутнього фахівця з усвідомленим розумінням необхідності здійснювати підприємницьку діяльність. Зрозуміло, що соціальна сфера – це сфера, яка регламентується і фінансується державою. Проте саме державних коштів, як правило, не вистачає для надання ефективних соціальних послуг. Підприємницька діяльність з соціально значущою метою стає альтернативою дотацій з боку держави.

По-друге, залучення до соціального підприємництва сприяє формуванню необхідних якостей для підприємницької діяльності зокрема і професійної діяльності в соціальній галузі в цілому: соціальної активності, ініціативності, відповідальності, раціонального мислення тощо.

По-третє, формування підприємницької компетентності майбутнього фахівця соціальної галузі, яка передбачає здатність планувати, складати бізнес-план, розробляти соціальні проекти, знаходити партнерів для реалізації, виступає актуальною вимогою до фахівця. Сьогодні недостатньо виконувати професійні функції з розподілення тих фінансових ресурсів, які виділяються державою або недержавними соціальними інституціями для надання допомоги нужденним. Здатність до фандрейзингової діяльності з пошуку різних ресурсів, в тому числі й фінансових, виступає однією з провідних для прогресивного фахівця соціальної галузі.

По-четверте, здатність до організації і реалізації соціального підприємництва розкриває можливості для особистісного зростання фахівця на

підставі формування впевненості у власних силах, спроможності знайти шляхи допомогти іншим.

Окреслені далеко не всі здатності, які забезпечуються залученням майбутніх соціальних працівників до соціального підприємництва. Конкретизації потребують компетентності, зумовлені особистісними характеристиками: підприємливість, комунікабельність, відкритість тощо.

Формами залучення до соціального підприємництва здобувачів вищої освіти спеціальності «соціальна робота» є реалізація розроблених соціальних проєктів, організація заходів з продажу hand-made виробів, проведення благодійних аукціонів, створення платформ для реалізації творчих ініціатив тощо.

Ознайомлення з досвідом організації такої діяльності в зарубіжних країнах сприяє розширенню її форм в Україні, стає підґрунтям для створення нових форм соціального підприємництва з реалізації волонтерських ініціатив творчої молоді. У бідь-якому разі така діяльність є перспективним напрямом у підготовці фахівців соціальної галузі нової генерації.

ІННОВАЦІЇ: ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ТА СУЧАСНЕ ТРАКТУВАННЯ

*Джінджоян В.В., д.е.н., доцент, професор
ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний університет»
Шарутенко К.С.,
менеджер з гостинності ГК «Асторія-Дніпро»*

Розвиток туризму у багатьох країнах світу є одним із ключових напрямків діяльності. А розробка інноваційного продукту у сфері туризму стає невід'ємною складовою цього процесу. Тому на сьогодні критично важливим є розуміння самого факту інновації, процесу його виникнення та інтерпретації у сучасних реаліях. Аспекти особливостей поняття «інновація» описав Йозеф Шумпетер [2], а сучасні експерти з інновацій та креативності Нік Скулкорн та Майк Шипульські описали та розширили даний термін [3]. В свою чергу Роберт Уілсон Філіпс розмірковує у своїй праці про особливості застосування інновацій та їх ефективність на австралійських підприємствах [5]. Кожен вчений має свої погляди на трактування терміну «інновація», адже все залежить від того, про яку саме сферу йде мова.

У будь-якому суспільстві, починаючи з найдавніших часів, виникала потреба у інноваціях, для покращення життя: при переході від полювання та збиральництва до осілого способу життя чималу роль зіграли на той час новітні знаряддя праці та пильні спостереження за природою. Відкриття заліза та міді, як металів – свого часу це був інновативний прорив. Такі поняття як «нове», «новаторство», «новація» у свою чергу відображають шлях змін від чогось старого та менш функціонального до нового, кращого. Цей шлях змін потребує в свою чергу постановку цілей та мети, розробки плану, кінцевого продукту та повноцінного аналізу.